

ROMÂNIA

([redacted]) / 2009
A = [redacted]

CURTEA DE APEL [redacted]

SECȚIA COMERCIALĂ, CONȚENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

DECIZIE Nr. [redacted]

Ședința publică de la 10 Decembrie 2009

Completul compus din:

PREȘEDINTE [redacted]

Judecător [redacted]

Judecător [redacted]

Grefier [redacted]

La ordine a venit spre soluționare recursul promovat de reclamanta recurent S.C. [redacted] S.R.L. împotriva sentinței civile nr. [redacted] din 19 iunie 2009 pronunțată de Tribunalul [redacted] în dosarul nr. [redacted]/2009 în contradictoriu cu intimații Administrația Finanțelor Publice [redacted] și Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii - prin Direcția Generală a Finanțelor Publice [redacted], având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședința publică s-a prezentat consilier juridic [redacted] pentru intimatul Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii, lipsind celelalte părți.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează instanței că la data de 18 noiembrie 2009 s-a depus la dosar în copie adresa nr. [redacted].2.03.2009 emisă de AJOFM [redacted], după care:

Față de împrejurarea că reprezentantul intimatei nu mai are de formulat cereri și nemaifind chestiuni prealabile, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pentru dezbateri.

Consilier juridic [redacted] având cuvântul pentru intimata Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii solicită respingerea recursului ca nefondat. În combaterea motivelor de recurs arată că reclamanta nu a făcut dovada solicitărilor trimestriale a situației locurilor de muncă pentru persoanele cu handicap. Nu are relevanță că

după controlul efectuat s-a prezentat răspunsul de la AJOFM potrivit căruia nu există asemenea persoane în evidență, scopul legii de a se solicita trimestrial aceste situații este altul. Solicită a fi avută în vedere întâmpinarea depusă la dosar.

S-au declarat dezbaterile închise, trecându-se la deliberare.

CURTEA

- deliberând -

Asupra recursului în materia contenciosului administrativ de față constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la Tribunalul [REDACTAT] sub nr. [REDACTAT] 103 din 22.04.2009, reclamanta S.C. [REDACTAT] S.R.L. a chemat în judecată pârâta Administrația Finanțelor Publice [REDACTAT], pentru ca, prin hotărârea judecătorească se ce va da în cauză, să se dispună suspendarea Deciziei de impunere nr. [REDACTAT] 2009, anularea parțială a acestei decizii, respectiv pentru suma stabilită cu titlu de vărsăminte de la persoane juridice pentru persoane cu handicap neîncadrate, cu cheltuieli de judecată.

La termenul din 19.05.2009, reclamanta, prin apărător, a solicitat citarea în cauză, în calitate de pârâtă, a Direcției Generale a Finanțelor Publice - Administrația Finanțelor Publice Pentru Contribuabili Mijlocii, pârâta Administrația Finanțelor Publice [REDACTAT], solicitând scoaterea sa din cauză.

Prin sentința civilă nr. [REDACTAT] din 19.06.2009 Tribunalul [REDACTAT] a respins acțiunea ca nefondată pentru următoarele considerente:

Prin Decizia de impunere nr. [REDACTAT] din data de 9.02.2009 s-au stabilit în sarcina reclamantei mai multe obligații fiscale, la punctul 1 fiind stabilită obligația suplimentară de plată cu titlu de vărsăminte de la persoanele juridice pentru persoanele cu handicap neîncadrate și majorări de întârziere în sumă totală de [REDACTAT] lei. Temeiul de drept reținut de organul fiscal în cuprinsul deciziei pentru aceste obligații fiscale a fost art.41, 43 din OUG nr.102/1999 și art.120 din OG nr.92/2003.

Sușținerile făcute de reclamantă în cuprinsul acțiunii cu privire la îndeplinirea obligațiilor legale de a solicita Agenției Județene de Ocupare a Forței de Muncă repartizarea pentru angajare, de persoane cu handicap calificate în meseriile disponibile nu sunt de natură să ducă la admiterea acțiunii, aceste susțineri nefiind probate, iar obligația fiscală a fost corect stabilită în sarcina reclamantei, cu respectarea dispozițiilor art. 42 din OUG nr.102/1999.

Exceptarea obligației de plată este prevăzută de art. 43 alin. 2 din actul normativ anterior anunțat, în favoarea agenților economici care fac dovada că au solicitat trimestrial la

agențiile județene de ocupare a forței de muncă repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării. Or, reclamanta nu face dovada angajării persoanelor cu handicap în procentul de 4% din numărul total de angajați așa cum prevăd dispozițiile art. 42 alin.1 și nici a solicitărilor trimestriale la AJOFM de repartizare a persoanelor cu handicap.

Chiar dacă în perioada 1.01.2004-31.12.2006 în evidențele agenției nu au figurat persoane cu handicap calificate în meseriile corespunzătoare obiectului de activitate al reclamantei, obligația fiscală a reclamantei nu poate fi înlăturată, textul de lege care prevede exceptarea de la plată fiind de strictă interpretare, condiția dovezii de solicitare fiind imperativă.

În termen legal împotriva hotărârii tribunalului, reclamanta S.C. [REDACTED] S.R.L. a formulat prezentul *recurs* în motivarea căruia arătat următoarele:

Societatea îndeplinește condițiile exceptării de la art. 41, art. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999, în sensul că, în perioada supusă controlului, a angajat persoane cu handicap în posturile disponibile, fapt dovedit cu înscrisurile depuse la dosar și cu adresa A.J.O.F.M. [REDACTED] din care rezultă că nu au avut înregistrate solicitări din partea persoanelor cu handicap conform specificului activității, astfel că nu poate fi aplicat procentul de 4%.

Scopul avut în vedere de legiuitor la adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999 a fost acela de a stimula agenții economice pentru angajarea persoanelor cu handicap pentru rezolvarea situației sociale a acestei categorii defavorizate. Atâta timp cât societatea a făcut angajări din această categorie, scopul propus de legiuitor a fost realizat.

Instanța de fond a făcut o aplicare formală și excesivă a legii, ignorând situația de fapt dovedită de reclamantă și a dat eficiență susținerilor intimatului conform cărora nu a putut face dovada scriptică a solicitării de repartizare a persoanelor cu handicap.

Instanța de fond nu a făcut o aplicare corectă a dispozițiilor art. 42, 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999, dând eficiență tezei a II-a.

Examinând hotărârea recurată în raport de motivele de recurs invocate, *curtea de apel* constată următoarele:

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap (în vigoare până la data de 21.12.2006 când a fost abrogată prin Legea nr. 448/2006), prin art. 42 alin. (1), prevedea obligația persoanelor juridice care au un număr de cel puțin 100 de angajați de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați.

Nerespectarea acestei obligații atrăgea o altă obligație, reglementată de art. 43 alin. (1), respectiv aceea de a plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap; excepție de la plata obligatorie prevăzută la alin. (1) făceau doar persoanele juridice care făceau dovada că au solicitat trimestrial la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă repartizarea de persoane cu handicap.

Începând cu data de 18.07.2004, aceste dispoziții au fost modificate prin Legea nr. 343/2004. Astfel, textul art. 42 alin. (1) avea următorul cuprins: *agenții economici care au cel puțin 75 de angajați, precum și autoritățile și instituțiile publice care au cel puțin 25 de funcții contractuale, au obligația de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați, respectiv din numărul de funcții contractuale prevăzute în statul de funcții*, iar art. 43 alin. (1) dispunea că *agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care nu respectă prevederile art. 42 alin. (1) au obligația de a plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap*; potrivit alin. (2) *excepții de la plata obligatorie prevăzută la alin. (1) erau agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile județene de ocupare a forței de muncă, respectiv a municipiului București, repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării.*

Se impun, totodată, a fi avute în vedere dispozițiile cuprinse în Instrucțiunile nr. 1088/220/1999 emise de Agenția națională pentru Ocuparea Forței de muncă privind aplicarea art. 43 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 519/2002. La art. 2 este reglementată modalitatea în care trebuie realizată solicitarea trimestrială privind repartizarea de persoane cu handicap, iar art. 5 prevede că *solicitarea privind repartizarea de persoane cu handicap în vederea încadrării în muncă se dovedește prin răspunsul scris al Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă alin. (1).*

Din analiza art. 42 și art. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 rezultă ca obligație principală a agenților economici o obligație de a face, respectiv aceea de a angaja, într-un anumit procent, persoane cu handicap. Neîndeplinirea acestei obligații principale determină plata obligatorie (caracterul obligatoriu al plății fiind prevăzut expres de textul citat) a sumei calculate potrivit art. 43 alin. (1), singura excepție de la această plată fiind aceea reglementată de art. 43 alin. (2) pentru persoanele juridice care fac dovada că au

solicitat trimestrial la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă repartizarea de persoane cu handicap – până în iulie 2004 (când textul a fost modificat prin Legea nr. 343/2004) – respectiv pentru persoanele juridice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile județene de ocupare a forței de muncă, repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării – după 18 iulie 2005. Se constată că, după intrarea în vigoare a Legii nr. 343/2004 se cere atât dovada că persoanele juridice au solicitat agenției repartizarea de persoane cu handicap, dar și dovada că agenția nu a repartizat astfel de persoane în vederea angajării.

Interpretarea teleologică a acestor dispoziții relevă faptul legiuitorul a urmărit, în principal, protejarea dreptului la muncă a persoanelor cu handicap și sancționarea pecuniară a persoanelor care, deși exista posibilitatea de a angaja astfel de persoane, nu le-au angajat. În condițiile în care posibilitatea de a angaja persoane cu handicap nu exista – astfel cum este situația în cauză, confirmată de Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Neamț care, prin adresa nr. [redacted], din 2.03.2009 a comunicat reclamantei că, în perioada 1.01.2004 – 31.12.2006, în evidențele agenției nu au fost înregistrate persoane cu handicap calificate în meseriile specifice profilului de activitate al reclamantei – obligarea la plata sumelor prevăzute de art. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 apare ca fiind rezultatul aplicării literei legii, cu ignorarea scopului pentru care norma legală a fost edictată. Din moment de agenția nu putea să-i repartizeze reclamantei persoane cu handicap calificate în meseriile specifice obiectului de activitate al acesteia obligațiile de plată contestate în cauză se impun a fi considerate nelegale.

Față de cele ce preced, pentru motivul prevăzut de art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, curtea de apel va admite recursul și va modifica în tot hotărârea recurată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

Admite recursul promovat de reclamanta recurentă S.C. [redacted] S.R.L. cu sediul ales la cabinet avocat [redacted], din [redacted], str. [redacted], bl. [redacted], ap. [redacted] județul [redacted], împotriva sentinței civile nr. [redacted] din 19 iunie 2009 pronunțată de Tribunalul [redacted] în dosarul nr. [redacted] 2009 în contradictoriu cu intimații Administrația Finanțelor Publice [redacted], cu sediul în [redacted], Bd. [redacted], nr. [redacted], județul [redacted] și Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii - prin Direcția

Generală a Finanțelor Publice [redacted] cu același sediu, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

Modifică în tot sentința civilă nr. [redacted] din 19.06.2009 pronunțată de Tribunalul [redacted].

Admite acțiunea. Anulează în parte decizia de impunere nr. [redacted] din 9.02.2009 emisă de Administrația Financiară pentru Contribuabili Mijlocii [redacted] cu privire la obligația de plată a vărsămintelor de la persoanele juridice pentru persoanele cu handicap neincadrate, în sumă de [redacted] lei și cu privire la accesorii în sumă de [redacted] lei, obligații fiscale stabilite pentru perioada 1.01.2004 - 31.12.2006.

Obligă părțile să plătească reclamantei suma de 4,3 lei cheltuieli de judecată la instanța de fond.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi 10 decembrie 2009.

Președinte,

[redacted]

Judecător,

[redacted]

Judecător,

[redacted]

Grefier,

[redacted]
IMPLIAZĂ
Judecator
Grefier
10.12.2009

Red.s. [redacted]

Red.d.r.G.M.C./23.12.2009

Ex.6